

ЗАЩО ПЛАЧЕШЕ ЛОЗАТА

Предъ бѣлата кѣщичка, съ малкитѣ китни прозорчета, е тѣжно проточила клонки млада лоза. Листата ѝ сѣ посипани съ злато и напръскани съ капки кръвь — златото и кръвьта на ранната есенъ.

Цѣлуне ли я вѣтърътъ, тя подига болно глава и трепне. Клонкитѣ ѝ, сякашъ кждри на момиче, се виятъ около стария чардакъ.

Младата лоза тѣжи! Сълзи лѣе. Златни сълзи. А рожби сочни виснятъ върху гърдитѣ ѝ.

— О, млада лозо, защо тѣжишъ? Дѣдо Господь всичко ти е далъ: младостъ, красота и сочни рожби. Какво по-хубаво отъ това?

Лозата метна златни кждри и заплака:

— Дете, дете, не ти ща младостъ, не ти ща красота! Вижъ мойтѣ мили рожби, кѣтани съ толкова майчински грижи, какъ блѣстятъ като кехлибаръ. И ето, мило дете, ще мине день — два, и тѣхъ неразумни хора ще изтѣпчатъ съ замърсени крака, ще изтискатъ тѣхния сладкъ сокъ и люта отрова, ще го направятъ. И съ него, хубаво дете, ще тровятъ вашитѣ бащи и братя.

— Дете, дете, чувашъ ли моя плачъ? Бѣди разумно и не давай мойтѣ скѣпи рожби да станатъ отрова!

Тѣй нареждаше младата лоза. А нейнитѣ млади клонки треперѣха и златни сълзи ронѣха по тревясалия калдъръмъ. Тодоръ Ранковъ.

ЯБЪЛКАТА ВИНОВНА

Ябълко ле сладка, ти си, ти, виновна, да престѣпя днеска клетвата синовна!

Мама ми порѣча мирничъкъ да бѣда, та да нѣма после укоръ и присѣда.

Да стоя въ кюшето, зайче да рисувамъ, въ избата, въ долапа азъ да не тършувамъ.

Кимнахъ и по навикъ съсъ главица нѣжно, почнахъ да рисувамъ зайче бѣлоснѣжно.

Но ти отъ полица, ябълко ле сладка, ме загледа, обла, весела и гладка.

Какъ ли, какъ ли стана, азъ съвсемъ не зная, но те хрусна крѣчко моятъ зѣбъ на края.

Ябълко ле вкусна, ти си, ти, виновна, да престѣпя днеска клетвата синовна!

